

Arrest

nr. 221 245 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart, dit in haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, met name in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 30 november 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1/06/2018 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: Z.

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische moeder S., E.K.(...) in toepassing van artikel 40 ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’ Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden volgende documenten voorgelegd:

- Brief van de FOD Pensioenen dd 9/11/2016 i.v.m. het berekend Pensioen*
- Brief van de FOD Pensioenen dd 20/09/2017 i.v.m. het herberekening Pensioen (voor de maanden augustus en september 2017)*

Pensioen bestaat uit:

Overlevingspensioen Werknemer: 157,59

Inkomensgarantie voor ouderen: 931,80€

Totaal netto: 1082,62€

- Brief van de FOD Pensioenen dd 2/03/2018 i.v.m. sociaal tarief 2018*

- Brief van de FOD Pensioenen dd 22/03/2018 i.v.m. attest inkomstengarantie voor ouderen geldig voor 2018.*

- Attest van de FOD-pensioenen van 1/02/2018 tot 31/07/2018*

Overlevingspensioen als werknemer: 157,59

IGO: 954,55

Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon een inkomen uit pensioen geniet. Echter uit het attest van de pensioendienst blijkt dit pensioen bijna volledig te bestaan uit Inkomensgarantie voor ouderen. Er dient opgemerkt te worden dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd in het verslag van de auditeur van de Raad van State met nummer A/A.222.387/XIV-37.440 Code: V-16-CP dd. 22.02.2018. Hierin wordt gesteld dat het begrip maatschappelijke dienstverlening in de bredere

betekenis dient te worden geïnterpreteerd als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken.

Immers, artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat de bestaansmiddelen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in rekening kunnen worden genomen.

Gezien het pensioen van de referentiepersoon naast IGO gedeeltelijk bestaat uit een rustpensioen voor werknemers kunnen deze laatste wel in overweging worden genomen. Deze zijn echter ontoereikend en bedragen geen 120% van het leefloon.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden gemaakt.

Voor zover in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat de referentiepersoon 350€ aan huur betaald.

Daarnaast worden er geen bewijzen voorgelegd van de vaste kosten.

Gelet op de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de huurlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en in België. Betrokkene haar verblijf wordt ook geweigerd daar zij niet ten laste is van haar moeder in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 30/07/2018 tot heden is tewerkgesteld bij Actief Interim Nv. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen kan beschikken, kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, "Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemde-

lingenwet, artikel 8 EVRM en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”

Na een theoretische uiteenzetting waarin onder meer de hierboven geschonden geachte bepalingen en beginselen aan bod komen, betoogt verzoekster als volgt:

“[...]

In casu is de bestreden beslissing van 30.11.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.Y. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.Y. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

7. Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 30.11.2018 :

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoeksters moeder (lees: referentiepersoon) een pensioen ontvangt dewelke bijna volledig bestaat uit Inkomensgarantie voor ouderen (IGO) en dat deze IGO een vorm is van financiële maatschappelijke dienstverlening en per definitie niet in aanmerking kan worden genomen;
- dat het overige aan pensioen ontoereikend is en deze bedragen geen 120 % van het leefloon
- dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon
- dat verzoekster dan het grondgebied dient te verlaten, daar het legaal verblijf AI wordt ingetrokken;

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor gezinshereniging van verzoekster [lees: ziektekostenverzekering, voldoende huisvesting] door verwerende partij niet worden betwist.

7.1. Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

1.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen inzake de bestaansmiddelen en het gegeven dat zij niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij werden betwist.

In de bestreden beslissing wordt kortweg gezegd dat de IGO die verzoeksters moeder (lees: referentiepersoon) ontvangt gewoonweg niet in aanmerking komt omdat dat een vorm is van 'financiële maatschappelijke dienstverlening'.

Ten eerste bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk welke "aanvullende bijstandsstelsels" niet in aanmerking dienen genomen te worden. Immers, artikel 40ter bepaalt het volgende: “[...] Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. [...]”

Deze bepaling bepaalt limitatief welke middelen uit welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, namelijk:

- Leefloon;
- Aanvullende gezinsbijslag;
- Financiële maatschappelijke dienstverlening;
- Gezinsbijslagen;
- Inschakelingsuitkeringen;
- Overbruggingsuitkeringen;

Deze zienswijze wordt gedragen door een arrest van de Raad op 7/05/2014 (arrest n° 123 609) waarin de Voorzitter uitdrukkelijk het volgende stelt (stuk 2):

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat IGO niet in aanmerking kan genomen worden gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen (hierna IGO), die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen "een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is".

Alleen al louter op deze basis dient de bestreden beslissing vernietigt te worden aangezien verwerende partij duidelijk te kennen geeft de IGO van verzoeksters moeder niet in aanmerking te willen nemen en dit is een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd door verwerende partij geen fatsoenlijk behoefteanalyse uitgevoerd.

Vervolgens kan afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters referentiepersoon aanzienlijke maandelijkse financiële bijdragen ontvangt als IGO. Immers, in de bijgebrachte stukken ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks bedrag van netto 931,80 EUR ontvangt als IGO. Deze IGO is een maandelijkse financieel inkomen dat REGELMATIG is. Dit is meer dan voldoende om in de behoeften van verzoekster te voorzien. Daarnaast geniet zij nog een overlevingspensioen van 157,59 EUR. De inkomsten zijn duidelijk regelmatig en sinds jaar en dag zijn die financiële inkomsten niet alleen REGELMATIG maar eveneens STABIEL. Het kan ook niet ernstig betwist worden dat de middelen die de referentiepersoon ten beschikking heeft minstens TOEREIKEND zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijkomend kan verwezen worden naar het arrest n° 100 190 van de Raad van 29/03/013 waarin de Raad besliste dat verwerende partij (weliswaar in het kader van artikel 10 Vreemdelingenwet) minstens de TPH in aanmerking dient te nemen. TPH kan vergeleken worden met de IGO.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de IGO geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd. Te dezen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" hanteert om de IGO waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in aanmerking te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De term "maatschappelijke dienstverlening" komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in

drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen "periodieke financiële steun". Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, Handboek socialezekerheidsrecht, Intersentia, 9e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IGO daarentegen is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet. Het ocmw beslist niet over de toekenning van de IGO en er blijkt niet dat de bevoegde dienst de toekenning van de IGO kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IGO elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden. Aldus kan de IGO niet als een vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd. Het betreft een specifiek inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 40ter juncto artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet, artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De Raad heeft in haar arrest nr. 187 140 van 19 mei 2017 in dezelfde zin geoordeeld.

2.

Verwerende partij stelt dat ze een behoefteanalyse dient te doen, maar de behoefteanalyse die zij thans denkt uitgevoerd te hebben, is zeer vaag en absoluut niet nauwgezet gebeurd.

Elk inkomen dient in overweging genomen.

Verwerende partij meldt niet aan welke voorwaarden zou zijn voldaan.

Zij stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten zou beschikken.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het pensioen van de referentiepersoon niet ter waarde van 120% van het leefloon is.

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu heeft de verwerende partij geen inlichtingen ingewonnen. Noch verzoekster, noch een officiële instantie is verzocht om bijkomende inlichtingen.

Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, §5, luidt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en — pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. 'De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, §5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een gedetailleerde behoeften - analyse van de concrete gezinssituatie of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoekster of de referentiepersoon op te vragen.

Zij verwijst enkel naar de bijlage 19ter die verzoekster heeft ontvangen. Dit is evident niet voldoende om te kunnen aanhalen dat de behoefte-analyse is uitgevoerd.

Tot op heden is er geen rekening gehouden met de kosten van de referentiepersoon. Nochtans heeft de referentiepersoon geen hoge vaste kosten per maand en kon verweerster minstens deze documenten bij verzoekster opvragen. Deze kosten bedragen ongeveer 350 euro per maand.

De inkomensgrens van 120% leefloon is verder te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

In casu is het inkomen van de referentiepersoon minstens 100% aan het leefloon, zelfs iets meer. In haar arrest van 1.3.2016 (nr. 163 344 van 1.3.2016 in de zaak RvV 176 549 /IX) heeft Uw Raad een uiteenzetting gegeven over de term beschikken.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 30.11.2018 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoekster die te wijten is aan verwerende partij.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van de visumaanvraag van verzoekster integreren.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten de referentiepersoon heeft om dan te oordelen of het inkomen al dan niet toereikend is.

Tevens dient men in de bestreden de beslissing de bestaansmiddelen om te overleven dat volgens verwerende partij niet voldoende is cijfermatig te preciseren. Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden waarom het inkomen niet voldoende is en hoe groot de uitgaven van de referentiepersoon bedragen. Verwerende partij meent dat uit het inkomensbewijs dat door verzoekster wordt voorgelegd blijkt dat de referentiepersoon ontoereikende bestaansmiddelen heeft maar verweerster schiet te kort door niet aan te tonen wat de effectieve uitgaven zijn van de referentiepersoon.

Zij verwijst enkel naar het feit dat de referentiepersoon haar bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

Men had minstens kunnen vragen dat er bijkomende bewijzen voorgelegd dienden te worden.

Indien bepaalde documenten niet volledig zijn of gebrekkig zijn opgesteld, diende zij minstens verzoekster op te roepen / aan te manen deze te vervolledigen of andere documenten voor te leggen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

7.2. Aangaande de afhankelijkheidsrelatie van verzoekster met de Belgische referentiepersoon

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Zij stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon wat helemaal niet strookt met de documenten die werden voorgelegd.

Het probleem zou zijn dat verzoekster tewerkgesteld is bij Actief Interim NV.

Zij heeft een paar interim jobs uitgeoefend, maar dit wil evident niet zeggen dat zij hierdoor niet meer ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Zij is weldegelijk afhankelijk van haar moeder. Zij heeft hiertoe alle nodige documenten voorgelegd.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Omdat verzoekster langer dan 6 maanden inwoont bij haar moeder aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ. C-215/03. Oulane en C-1/05, Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd*
- De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bijstand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.*
- inkomen van de te vervoegen persoon.*

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op, de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij beweert dat verzoekster onafhankelijk is en geen steun geniet van de referentiepersoon. Deze bewering wordt nergens in de bestreden beslissing geconcretiseerd.

Men tracht gewoonweg de schijn te wekken dat verzoekster niet onderhouden wordt door de referentiepersoon zonder daar maar ook enig concreet element van voor te leggen. Verzoekster wordt steeds door de referentiepersoon onderhouden.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 30.11.2018 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoekster die te wijten is aan verwerende partij.

Men had minstens kunnen vragen dat er bijkomende bewijzen voorgelegd dienden te worden.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten verzoekster heeft om dan te oordelen of zij al dan niet afhankelijk is van de referentiepersoon.

Men kan niet zomaar concluderen dat verzoekster onafhankelijk is van de Belgische referentiepersoon.

Indien bepaalde documenten niet volledig zijn of gebrekkig zijn opgesteld, diende zij minstens verzoekster op te roepen / aan te manen deze te vervolledigen of andere documenten voor te leggen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel schendt. Verder is de Raad geen “informatieplicht” bekend. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze steunt. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing ook kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

- artikel 40ter, §2:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”.

- artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...).

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” (...).”

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze steunt op de volgende motieven:

- (a) er wordt geen rekening gehouden met het gedeelte van het pensioen van de referentiepersoon, dat bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO); het gedeelte van het pensioen waarmee wel rekening wordt gehouden (overlevingspensioen) is ontoereikend en bedraagt geen 120% van het leefloon;

- (b) behoefteanalyse: deze analyse is een verplichting die voortvloeit uit vaststelling (a): de verwerende partij is van oordeel dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan verzoekster kan worden toegestaan; ze is van oordeel dat zowel verzoekster als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, gelet op de maandelijkse kosten;

- (c) verzoekster is niet ten laste van haar moeder; ze is sedert 30 juli 2018 en tot op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing tewerkgesteld; de verwerende partij herinnert er nog aan dat om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en in België.

2.6. Motief (c) kan, gelet op wat kan worden gelezen in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, inzonderheid de vereiste dat de bloedverwant in neergaande lijn boven de leeftijd van eenentwintig jaar te laste dient *“te zijn”* van de referentiepersoon, op zich de bestreden beslissing schragen. Het houdt in dat als geen gegronde kritiek wordt geuit op dit motief, de bestreden beslissing overeind blijft, ook al zou kritiek op de motieven (a) en (b) gegrond zijn.

2.7. Het staat niet ter betwisting dat verzoeksters moeder een ‘statische’ Belg is, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer in de Europese Unie door zich te vestigen in een andere lidstaat. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling die voortvloeit uit rechtspraak van het Hof van Justitie aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Verzoeksters aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook al verwijst artikel 40ter van de Vreemdelingenwet naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie, blijkt het *“geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.”* (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

2.8. De voorwaarde van het ten laste *“zijn”* in artikel 40ter, §2, juncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter, §2 ook uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, gaat het om een toestand die ook reeds in het land van herkomst moet

bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Het houdt dus in dat verzoekster moet aantonen reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon en tevens moet aantonen er ook nog van ten laste te zijn in België.

2.9. De verwerende partij is in casu van oordeel dat verzoekster niet ten laste valt van haar Belgische moeder omdat ze sedert 30 juli 2018 tot aan het treffen van de bestreden beslissing tewerkgesteld is. Dat verzoekster zelfstandig een inkomen heeft op grond van een tewerkstelling bij Actief Interim NV en dit voor de betrokken periode, blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een uittreksel uit de Dolsis-databank. Verzoekster betwist deze tewerkstelling ook niet. Ze poogt tevergeefs deze vaststelling te minimaliseren door te stellen dat ze een paar interimjobs heeft uitgeoefend. Verzoekster kan gelet op het gestelde in punt 2.7. niet dienstig verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op burgers van de Unie en hun familieleden of op eigen ingezetenen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en hun familieleden. Verzoekster benadrukt voorts dat de eis van de verwerende partij dat minstens 6 maanden financiële steun moeten worden bewezen, strijdig is met de *“richtlijnen van de Commissie”*. Daargelaten de vraag wat verzoekster precies bedoelt met deze *“richtlijnen”* en of ze van toepassing zijn op statische Belgen, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij dergelijks zou vereisen. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zou vereisen dat indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België, ze als ten laste van de te vervoegen persoon wordt beschouwd wanneer beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of wanneer de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert. Verzoeksters gehele betoog over verschillende criteria die de verwerende partij zou hanteren met betrekking tot het begrip *“ten laste zijn”* mist feitelijke grondslag.

2.10. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Verzoeksters overtuiging dat ze *“weldegelijk”* afhankelijk is van haar moeder en dat ze *“hiertoe alle nodige documenten [heeft] voorgelegd”*, kan motief (c) bezwaarlijk aan het wankelen brengen. Verzoekster betoogt voorts dat een persoon die meer dan zes maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder als ten laste moet worden beschouwd, maar laat na de juridische grondslag ervan mee te delen. Iets dergelijks kan niet worden gelezen in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont ondergeschikt ook niet aan dat ze hieraan zou voldoen. Verzoekster stelt verder dat verweerder in de bestreden beslissing nergens concretiseert dat zij onafhankelijk is en geen steun geniet van de referentiepersoon. Zij kan in dit betoog bezwaarlijk worden gevolgd aangezien de bestreden beslissing stelt, *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 30/07/2018 tot heden is tewerkgesteld bij Actief Interim Nv. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen kan beschikken, kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon”*. Verzoekster beticht verweerder ervan dat hij de schijn wekt dat zij niet wordt onderhouden door haar moeder en dat verweerder geen enkel concreet element in dit verband voorlegt. Te dezen dient de Raad op te merken dat verweerder concreet duidt op de tewerkstelling van verzoekster en hieruit afleidt dat niet kan worden gesteld dat verzoekster financieel ten laste is van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat het eerder verzoekster is die ondanks haar tewerkstelling beweert te worden onderhouden door haar moeder, maar hiervan geen enkel concreet element voorlegt.

2.11. Verzoekster betoogt, *“Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 30.11.2018 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoekster die te wijten is aan verwerende partij”*. Met dergelijk algemeen betoog toont verzoekster bezwaarlijk een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Het komt verzoekster toe te duiden welke concrete documenten ze heeft overgemaakt waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden, quod non. Voorts komt het de aanvrager van een verblijfskaart toe om alle elementen en stukken mee te delen ter ondersteuning van de aanvraag. Verzoekster gaat eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht, waarop zij zich beroept, niet alleen op de overheid maar ook op haar rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet heeft voldaan. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk opperen, *“Men had minstens kunnen vragen dat er bijkomende bewijzen voorgelegd dienden te worden.”* Het blijkt niet, en verzoekster maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij stukken moest bijbrengen die aantonen dat ondanks haar tewerkstelling, zij nog steeds dient te worden

beschouwd als ten laste van haar moeder. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog, *"Indien bepaalde documenten niet volledig zijn of gebrekkig zijn opgesteld, diende zij minstens verzoekster op te roepen / aan te manen deze te vervolledigen of andere documenten voor te leggen."*

2.12. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.6. Vermits motief (c) overeind blijft, kan eventuele gegronde kritiek op de motieven (a) en (b) geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Deze kritiek wordt dan ook niet nader onderzocht door de Raad.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.13. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- *R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;*

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar vader en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- *R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;*

9. De bestreden beslissing dd. 30.11.2018 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

2.14. Verzoeksters geval is geen geval van voortgezet verblijf en dus zijn de uitweidingen die zij in haar verzoekschrift besteedt aan artikel 8, tweede lid van het EVRM niet dienstig. Terloops merkt de Raad nog op dat hij niet inziet waarom verzoekster in dit verband verwijst naar het recht op huwelijk.

2.15. Wat betreft het gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen, zoals in casu, merkt de Raad op dat slechts sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, indien er bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76 en EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Verzoekster brengt de bestreden beslissing niet aan het wankelen waarin wordt gesteld dat zij niet ten laste is van haar moeder en laat na uiteen te zetten en aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Algemene verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State volstaan te dezen niet.

2.16. Voor wat betreft haar privéleven stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat concreet aan te tonen dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven. Het blijkt niet dat verzoeksters geval gekenmerkt wordt door zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan.

2.17. De Raad merkt ten slotte nog op dat de bestreden beslissing er als dusdanig niet toe strekt te verhinderen dat verzoeker in België bij haar moeder blijft. De bestreden beslissing houdt immers geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA